

Som rád, že som sa vďaka tejto knihe mohol s Pavlom konečne poriadne „porozprávať“. Pri jeho, aj mojej vyťaženi sme si za tie roky na seba toľko času bohužiaľ nenašli. Som presvedčený, že mnoho Pavlových kamarátov, známych, spolupracovníkov či klientov tiež ocenia možnosť Pavlovi položiť otázky, na ktoré sa ho chceli opýtať, ale nikdy na to „nebol čas«. Po prečítaní knihy mám rovnaký pocit ako vždy, keď sa s Pavlom lúčime – bolo to pútavé, obohacujúce a inšpirujúce.

Pre niekoho, kto sa s danou problematikou ešte len zoznamuje, môže pôsobiť veľa tvrdení v knihe prehnane a až ťažko uveriteľne. Po ich prečítaní môže aj životný optimista ľahko podľahnúť depresii. Čitateľ tak stojí pred neľahkým rozhodnutím – ako vo filme Matrix. Vezme si modrú pilulku, prebudí sa vo svojej posteli a ďalej žije vo svojej realite s chutným steakom, ktorý neexistuje? Potom môže knihu rovno zavrieť. Alebo sa rozhodne vziať si červenú pilulku – ako hlavný hrdina filmu Neo – a pokračovať v čítaní? Poznanie je to bolestivé. Je lepšie žiť v sladkej ilúzii, alebo spoznať pravdu? Rozhodnutie je na každom z nás.

Avšak nie je všetko čierne. Kniha vzhľadom na zvolený formát rozhovoru umožňuje ísť do šírky i hĺbky v množstve

tém. Časť o Pavlovom podnikateľskom úspechu je krásnou motiváciou pre všetkých, v ktorých drieme duch podnikateľov, ale doteraz nenašli odvahu uskutočniť onen prvý krok. Tento osobný príklad by sme optikou dnes toľko populárnej kvantovej fyziky mohli vidieť ako dôkaz obrovskej sily našej mysle, kedy si sami vytvárame vlastnú realitu a naše možnosti sú oveľa väčšie, než nás učili doma a v škole.

Ako tenká niť, ktorá neviditeľne spája rôzne pasáže zdanlivo rôznych tém v knihe, sa mi pri čítaní neustále vracal na myseľ citát, ktorý je prisudzovaný Mayerovi Amschelovi Rothschildovi: „Dajte mi moc vytvárať a kontrolovať peniaze, a nebude ma zaujímať, kto píše zákony.“ Takmer presne 100 rokov po jeho smrti, v roku 1913, sa skupine bankárov podarilo založiť súkromnú centrálnu banku a myšlienku z citátu konečne uskutočniť. Táto centrálna banka sa volá Federal Reserve – a dodnes určuje naše osudy oveľa viac, než si uvedomujeme či sme ochotní si pripustiť.

Keď som v roku 1999 publikoval svoje prvé analýzy ohľadom zlata a ako jeden z hlavných dôvodov pre možný rast jeho ceny som uvádzal veľmi expanzívnu menovú politiku vtedajšieho šéfa Federal Reserve Alana Greenspana, ani vo sne by ma nenapadlo, kde sa budeme nachádzať po dvadsiatich rokoch.

Keby som vtedy na štátniciach profesorovi tvrdil, že úrokové sadzby môžu byť aj záporné, zrejme by ma zo skúšok vyhodil. Keď som v roku 2009 písal o najväčšej finančnej kríze od roku 1929, neveril som tomu, že budú schopní odďalovať finálne riešenie problémov tak dlho. Bohužiaľ toto odloženie riešenia problému, spočívajúceho v umelo nízkych úrokoch a enormnom zadlžení, spôsobilo, že po jedenástich rokoch stojíme pred problémom oveľa väčším. Som rád, že

knihá podáva veľmi zrozumiteľne a jasne odpoveď na otázky, ktoré roky počúvam: Kto to všetko zaplatí? A ako sa proti tomu môžem brániť?

Je jasné, že odstránenie nerovnováh, ktoré sa kumulujú viac ako 20 rokov, nebude bez bolesti. Vo vzťahu k prírode aj sebe samým sme sa mnoho rokov odchyľovali od zdravého a udržateľného stavu – a koronavírus nás k rovnováhe čiastočne vracia. Pravdepodobne nás čaká aj prehodnotenie toho, ako je nastavený finančný systém a čo vlastne znamená pojem peniaze. Na jednej strane to bude zrejme katastrofa rozmerov, ktorú nikto z nás nezažil, na druhej strane obrovská príležitosť posunúť ľudstvo na novú, lepšiu úroveň. V tomto som optimista ako Pavel, pretože viem, že veci sú riadené inteligenciou ďaleko presahujúcou ľudský mozog v jeho súčasnej vývojovej úrovni.

Vďaka, Pavel, za tvoju odvahu túto knihu napísať. Vďaka za tvoju dlhodobú snahu dávať ľuďom informácie a možnosti, ako sa aspoň čiastočne pripraviť na zmeny, ktoré nás čakajú.

Štěpán Pírko,

predseda predstavenstva Colosseum, a. s.